

Світлана Пилипчук, художній керівник гурту «Елпіс»: «Я впевнена в тому, що роблю – у тому, що Бог схвалює наше бажання прославляти Його у піснях»

Гурт наш виник у середині двотисячних. У якийсь момент я відчула, що у нашої молоді назріла потреба зібрати гурт, який би прославляв Господа професійним співом молодіжного напрямку. Охочих співати було багато, але хтось мав би узяти на себе відповідальність, стати лідером. І, якщо не я, то хто це зробить?

Коли створювався гурт, всі мали, приблизно, від 18 до 30 років. Хотіли збиратися разом і співати молодіжні пісні. Якісної музики бракувало, а я мріяла, щоб наш вокально-інструментальний ансамбль виконував саме нову музику і сучасні пісні. Ми прагнули не тільки задовольнити власну потребу в співі, а брати участь у численних тогочасних програмах.

Спочатку це був великий колектив з представників різних церков, десь до п'ятнадцяти осіб. Найбільший склад за все існування, можна сказати, міні-хор.

Підібрали собі сценічний одяг – чорне тло і червоні шарфи. Коли поїхали повним складом на свій перший виступ до Херсону, навіть не мали власної назви. Виконували пісні в супроводі декількох інструментів. А згодом у нас з'явився повноцінний інструментальний колектив. Це стало можливим завдяки двом талановитим музикантам – Володимиру Дьячкову та Ігорю Бзовому.

Становлення не було легким. Постійно щось потребувало змін, як

для новачків. Тільки на практиці ми пізнавали свої помилки і поволі розуміли в якому напрямку треба рухатись.

Наприклад, я змушена була зробити відбір вокалістів, бо аж настільки великий колектив не може бути вокально-інструментальним ансамблем і співати в мікрофони популярні пісні. Коли так багато людей, то це, радше, хор. Тобто, мав би бути інший виконавський напрямок. Звукооператори постійно скаржилися, що нас занадто багато, а тому неможливо якісно озвучити. І справді, якісного звучання на сцені майже ніколи не було. Якийсь час виконавці виходили на сцену по черзі, але це було недобре. Згодом склад змінився: хтось виїхав, дехто вийшов заміж, ще хтось не зміг відвідувати репетиції.

У творчому плані це був плідний і цікавий час, але так не могло тривати вічно. Зрештою, ми поділилися на два колективи. Частина людей залишила «Елпіс» і утворила окремий вокально-інструментальний ансамбль. Спочатку ми співіснували двома колективами.

Зрештою, залишився лише «Елпіс», вже близько десяти років ми працюємо стабільним складом. Це три співочі сім'ї: Любов та Володимир Бойки, ми з донькою та В'ячеслав і Катерина Дерев'янки. За цей час виросли наші діти, до нас приєдналася донька музикантів з першого складу Марія Дячкова.

Чи змінився жанр пісень за цей проміжок часу?

Так. Спочатку був якийсь "загальний" стиль. Ми шукали себе в різних молодіжних напрямках: молодіжна популярна музика, госпел, спірічуелс. Також була стилізація під народну пісню.

Спершу ми брали до репертуару твори з друкованих збірок та авторські. У нас працювали декілька людей, котрі створювали власні пісні. Марія Білая написала декілька, з них – «Учись прощати, учись любити». Також Володимир Скачков, «Судьба – дорога». Була пара моїх, а також пісні Наталі Сергієнко та Ігоря Бзового.

Поступово ми дорослішаємо професійно та морально. Вже виконуємо не суто молодіжний репертуар. Є такий виконавський стиль – «класичний кросовер». Це пісні на межі академічного оперного співу і популярної музики. Саме через нього вдалося найкраще розкрити таланти наших виконавців. Також ми любимо співати в народному стилі і популярному християнському напрямку.

У телепередачі “Грані музики” за участі гурту «Елпіс», коли ви розказуєте одне про одного, очі сяють любов’ю. Відчувається, що ви підтримуєте одне одного, поважаєте. Які у вас стосунки?

Це правда, ми любимо і поважаємо один одного. Поміж нами немає непорозумінь та боротьби за лідерство. Коли збирається новий гурт, на початку становлення люди мають різні бачення, думки, вимоги. Таке було й у нас. Власне, саме це й не дало змоги довго існувати першому складові.

У нинішньому, в тому самому, в якому ми були на передачі «Грані музики», ми працюємо зараз і можу стверджувати, що між нами є гармонія. Відчуваємо один до одного довіру бо пройшли процес становлення і багато років працюємо разом. Ми маємо спільну мету, спільні інтереси – прославляти Бога. І більше нічого, все зайве відпало. Наш стабільний склад існує завдяки хорошим стосункам, повазі, довірі. Кожен є солістом, щоб ніхто не відчував себе другорядним. Кожен може на повну силу працювати на сцені.

На даний момент я радію, що у нас є такий колектив, у якому головне – «ти і Бог». І можна музикою висловити подяку, тривогу, радість. Решта – непотрібне, зайве. До речі, ми всі з однієї релігійної громади. У нашій громаді багато музикантів, лише професіоналів п’ятеро.

Ми співпрацюємо з іншими музикантами. У нашій конференції є духовий оркестр, а також інструментальна група «Есперанза». Організатор і керівник цих колективів – Олександр Ковнацький. Нам час від часу вдається разом робити цікаві проекти, як на

рівні громади, так і на запрошення конференції.

Хто зараз вам пише пісні? Де знаходите поетів?

На даний момент, я роблю аранжування або переклади відомих творів, маю авторські пісні. Радію співпраці з поетами, які самі мене знайшли.

Інколи, після наших виступів підходили до мене за лаштунками люди і пропонували свої вірші. Також я купляла книжки адвентистських поетів, наприклад, Ніни Воронюк. Ще я шукала вірші на сайтах християнської поезії. Не головне – співати свої пісні, головне – співати хороші пісні. Також дуже важливим є якісне аранжування. Їх робив для нас Олександр Лупулишен. Ми багато років товаришуємо і співпрацюємо.

Чому саме дали таку назву – «Елпіс»?

Є такий прекрасний пастор і музикант Андрій Георгеогло. Він пише пісні, сам співає, має чудовий голос. Його старша донька Люба, яка нині вже має прізвище Бойко, почала співати разом з нами ще у першому складі, співає й до тепер. Вона прекрасний музикант, чудова людина, а її батько Андрій знає декілька мов. На прохання наших музикантів, він почав шукати цікаві варіанти назви для колективу і запропонував такий, що нам усім сподобався – «Елпіс». З грецької це перекладається як «Надія».

В передачі згадується Ваша дочка, а Ви сказали, що теж вона співає разом з Вами. Вона пише пісні, бо раніше допомогла написати пісню?

Доньці Лілії 21 рік, на сьогодні вона студентка музичної академії в Одесі. Працює в якості керівника хору дитячої музичної школи та ансамблю Морського ліцею, співає у нашому гурті. Має власні вірші, пісні, але ще не готова до публікацій.

Куди ваш гурт запрошували? Де ви співали?

Ми співаємо там, де є потреба. Коли нас запрошують на програми

– ми їдемо. Коли запрошують на церковні свята – співаємо. Дуже рідко запрошують на весілля, одного разу запросили у Житомир.

Ми не робимо сольних концертів, власних проектів. Вважаємо, все має бути рентабельне, без зайвих витрат сил, енергії та грошей. Тому робимо щось тільки тоді, коли це потрібно. Буває, виконавець вкладе великі кошти, сили у певні проекти, а навіть християни не приходять на виступ, зали майже пусті. На жаль, сьогодні все менше людей цінують живий звук і готові присвятити особистий час для відвідування концерту.

Напевно, це ознака часу. Набагато зручніше керувати прослуховуванням у себе вдома, сидячи в улюбленому кріслі. Люди просто не хочуть приходити. Дуже прикро було, коли конференція ініціювала благодійний концерт для допомоги нашому хворому брату, а концерт відмінили, бо вирішили, що люди не захочуть прийти і жертвувати.

Згадую ситуацію, коли моя донька з подругою, їм було по дванадцять років, ходили взимку з коробочкою по маршрутках, збирали гроші на лікування молодого брата з церкви. Вони наскільки щиро це робили, що навіть без співу їм люди давали немаленькі гроші. Коли є мета і потреба, – потрібно робити усе можливе, щоб допомагати.

Як сприймають сучасну молодіжну християнську музику в громадах?

З цим складно. Не секрет, що у наших громадах основна частина людей середнього і старшого віку. Тому часто відчувається несприйняття чогось нового, що виходить за рамки звичного, спричиняє дискомфорт. Навіть якщо пісні абсолютно християнські і за змістом і за формою, якісно виконані.

Наприклад, підходять члени церкви до музикантів і висловлюють незадоволення, що музика занадто гучна, саксофон – не християнський інструмент. Або – навіщо включати до богослужінь нові пісні, якщо під час звучання уже відомих, старих, можна почуватися більш розслаблено? Тому більшість музикантів

намагається знаходити баланс у використанні музичних стилів. Неможливо примусити громаду слухати молодіжний формат, це не принесе користі.

У свою чергу, церковна молодь нарікає, що на церковні концерти та свята неможливо запросити друзів, котрі музичний формат "50 плюс" не сприймуть. Думаю, подібні ситуації знайомі багатьом громадам.

Як часто ви збираєтеся на репетиції і змінюєте репертуар?

Збираємося, коли є потреба – запрошені на програму або попереду концерт. Наприклад, влітку два місяці вчили нові пісні, збирались регулярно, бо готувалися до участі у декількох проектах.

Щодо репертуару, пісні добираю дуже ретельно, переклад, аранжування, але час для цього є не завжди. Може, хтось робить це легко і швидко, та я в цьому плані дуже критична і вимоглива до себе. Декілька разів переглядаю зроблене, перш ніж пісня набуває готового варіанту і ми починаємо її розучувати. Не виходить блискавично змінювати репертуар. Часто, коли ідемо на нову програму, співаємо старі твори. Зберігаємо їх, бо гарна пісня залишається гарною завжди. У нас є твори для різного складу виконавців, різної тематики: сольні, дуетні, квартетні, жіночі тріо, весільні, на Різдво, для церковних свят і програм, є розкладені по голосах – різні. Їх багато, точну кількість не скажу.

У вас все так добре й немає проблем? Ви шукаєте собі спонсорів?

Проблеми суто технічні. Інколи приїжджаємо на виступ, а відповідної апаратури бракує. Недостатньо мікрофонів, наприклад. Частково ми придбали необхідне музичне приладдя. Також маємо основну базу у громаді, конференційне обладнання нас виручає. З нами співпрацює Володимир Випущенко, чудовий музикант, сценічний звукооператор.

Ми не шукаємо спонсорів, бо всі маємо роботу, у якій Господь нас благословляє. Вважаємо, що спонсори повинні допомагати молодим гуртам, які хочуть займатись творчістю, але поки не можуть власними силами фінансувати свій проєкт. Також у наших громадах є багато різних потреб. Краще ці кошти спрямувати на підтримку хворих, сиріт. Тим, хто цього більше потребує.

Ми вкладаємо у нашу справу час, таланти і кошти, не очікуючи винагороди. Записуємо фонограми, купляємо мікрофони. Це не той момент, коли ми можемо заробити на цьому або щось просити для себе.

Суто благодійні концерти власними силами ми не робили, але беремо участь, коли запрошують. Я впевнена у тому, що роблю, в тому, що Бог схвалює наше бажання прославляти Його у піснях.

Якщо Вам надати час, наприклад – рік, щоб нічого не робити: не викладати, не брати участь у програмах, чи би Ви займалися?

Повіддавала б усі борги любові. У цій метушні не вистачає часу на дійсно важливі речі – спілкування з рідними. Я би весь час витратила на спілкування. Дуже люблю подорожувати, але не витратила б часу на подорожі. Тільки на спілкування з людьми, яким я завинила у цьому плані.

Запитання – Алла Шумило